

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Alina Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2023 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. A.

przeciwko I.z siedzibą w S. (Bułgaria)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 29 czerwca 2023 roku

sygn. akt IX C 388/22

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego postanowienia o kosztach procesu do dnia zapłaty.

Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2022 r. powód K. A., wniósł o zasądzenie od pozwanego I.z siedzibą w S. (Bułgaria) następujących kwot: 19 242,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 listopada 2021 r. do dnia zapłaty, 3 413,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 marca 2022 r. do dnia zapłaty oraz 500,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 maja 2022 r. pozwany wniósł m.in. o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu Poznań, w wyroku z dnia 29 czerwca 2023 r.

- w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23 156 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 19 242,75 zł od dnia 6 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,

- 3 413,25 zł od dnia 29 marca 2022 r. do dnia zapłaty,

- 500 zł od dnia 14 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty,

- w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części;

- w punkcie 3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 5525 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia faktyczne i rozważania prawne przytoczone przez Sąd w uzasadnieniu wyroku (k. 179 – 185v akt).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł pozwany (apelacja pozwanego k. 195 – 196v akt), który zaskarżając wyrok w części tj. co do punktu I i III sformułował następujące zarzuty:

1. zarzuty naruszenia przepisów postępowania, które miało w ocenie apelującego istotny wpływ na wynik sprawy, tj.

a) art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c.;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 271 k.p.c. i art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 361 k.c. w zw. z art. 363 k.c.

Mając na względzie powyższe zarzuty pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa również co do kwoty 2 764,89 zł i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję;

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowody i na tej podstawie ustalił właściwie stan faktyczny, który Sąd Okręgowy na podstawie art. 382 k.p.c. przyjmuje za podstawę swego rozstrzygnięcia. Na aprobatę zasługują również poczynione przez Sąd I instancji rozważania prawne.

Zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego oparty na kwestionowaniu dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przypomnieć należy, że w świetle ukształtowanej w praktyce i nauce wykładni normy art. 233 k.p.c. nie może oznaczać jej naruszenia jedynie to, iż określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego. Ocena dowodów należy bowiem do zasadniczych kompetencji sądu orzekającego i nawet sytuacja, w której z treści dowodu można wywieść wnioski inne, niż przyjęte przez Sąd, nie stanowi jeszcze o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c.

W orzecznictwie i literaturze wskazuje się, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd wywodząc wnioski faktyczne z przeprowadzonych dowodów, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących rozumowanie sądu. W apelacji nie przedstawiono wyводу, który doprowadziłby do podważenia rozumowania sądu i poczynionych ustaleń a także wyprowadzonych na ich podstawie wniosków.

W ramach złożonej apelacji pozwany nie zdołał wykazać, by Sąd Rejonowy naruszył zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji w sposób bezstronny i racjonalny rozważył materiał dowodowy jako całość, wysuwając w następstwie poczynionych ustaleń logiczne i prawidłowe wnioski, zastrzeżeń nie budzi ocena dokumentów w tym kosztorysu naprawy oraz ocena dowodu w postaci opinii biegłego.

Wobec podniesienia w apelacji, że sąd nie odniósł się w pisemnym uzasadnieniu wyroku do podnoszonych przez pozwanego zarzutów dotyczących zawyżenia kosztów naprawy trzeba wskazać, że zważywszy na brzmienie art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Rejonowy nie miał obowiązku szczegółowego odniesienia się do wszystkich elementów materiału dowodowego i do wszystkich zarzutów podnoszonych przez pozwanego w toku procesu, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie miały one decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Trzeba podkreślić, że wskazany w apelacji art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c. dotyczy podstawy prawnej orzeczenia, co do której pozwany nie formułował zarzutu. Podstawa prawna rozstrzygnięcia nie budzi wątpliwości.

Na etapie postępowania apelacyjnego, jak wskazuje treść apelacji, sporna pozostaje jedynie część kosztów naprawy w kwocie 2 764,89 zł, związanych z dodatkowym czasem naprawy obejmującym osłanianie szyb drzwi przednich oraz kosztem nowych elementów i zestawów montażowych.

Należy wskazać, że w odpowiedzi na pozew pozwany stwierdził, że kwestionuje przedstawiony przez powoda kosztorys naprawy, nadto domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność obiektywnie uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu marki R. do stanu sprzed wypadku. Takie stanowisko procesowe znajduje oparcie w poglądach doktryny i orzecznictwie i wskazuje, że pozwany akceptuje taki sposób ustalenia należnego powodowi odszkodowania. W uzasadnieniu orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 73/18 podkreślono, odwołując się do wcześniejszych uchwał i orzeczeń, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Poszkodowany w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, w przypadku szkody częściowej, może żądać odszkodowania w wysokości odpowiadającej niezbędnym i uzasadnionym ekonomicznie kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, także wtedy, gdy naprawy nie dokonał i sprzedał pojazd w stanie uszkodzonym.

W tym stanie rzeczy, Sąd I instancji w dniu 15 września 2022 r., zgodnie z wnioskiem dowodowym zgłoszonym przez pozwanego postanowił przeprowadzić dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu po kolizji z dnia 3 sierpnia 2021 r. przywracającej pojazd sprzed szkody. Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego z 7.11.2000 r., I CKN 1170/98, Legalis). Opinia sporządzona przez biegłego M. C. wraz z ustną opinią uzupełniającą (zawierająca wyjaśnienia w związku z zarzutami sformułowanymi przez pozwanego), przedstawioną na rozprawie w dniu 29 czerwca 2023 r., jest spójna, logiczna i została przez Sąd Rejonowy należycie oceniona. Biegły w sposób rzetelny i rzeczowy odniósł się do zarzutów sformułowanych przez pozwanego w piśmie z dnia 5 listopada 2022 r. Analiza opinii

proceeds to the application, that the expert considered all costs of repair corresponding to the technology of repair of a specific vehicle, explained the assumptions he accepted and referred to the issue of one-time parts, parts of synthetic materials, which undergo degradation. The defendant did not doubt the opinion prepared by the expert M. C. and the Regional Court rightly based its decision on the content of the expert's opinion and the application. It is not possible to state that the Regional Court in the manner of a weak party shifted the burden of proof, recognizing that the conduct of the expert is sufficient for the proof of the validity of the application.

It is not understood that the charge against the defendant regarding the failure to conduct the expert's opinion by the Regional Court, since the expert's opinion was conducted by the court on June 29, 2023. The expert's opinion was conducted in accordance with the applications filed by the defendant, and the court did not ignore the expert's opinion.

In view of the above, the Regional Court did not find a violation of the material law, in particular the provisions of art. 361 k.c. in conjunction with art. 363 k.c. and art. 6 k.c.

The appeal of the defendant was dismissed as unfounded on the basis of art. 385 k.p.c.

On the costs of the proceedings in the appellate instance, it was decided on the basis of art. 98 k.p.c., § 1¹ k.p.c. The costs incurred by the plaintiff were covered by the remuneration of the legal representative determined on the basis of § 2 pkt 3 in conjunction with § 10 ust. 1 pkt 1 of the Regulation of the Minister of Justice of October 22, 2015 on the fees for the activities of lawyers (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Alina Szymanowska